

Το κόμμα της Δραχμής

Γιώργος Καραμπελιάς

του **Γιώργου Καραμπελιά** από το [Αρδην](#)

Το «Κόμμα της Δραχμής» στην Ελλάδα συγκροτείται από ένα σύνολο ετερόκλητες και συχνά αντιφατικές μεταξύ τους δυνάμεις. Πολλοί υποθέτουν ή υποπτεύονται πως ενορχηστρώνεται από υπερατλαντικές ή ευρωπαϊκές πρεσβείες, ή και τα δύο μαζί. Έτσι, ήδη από την αρχή της κρίσης, πολλοί ερμήνευσαν τις «ανεξήγητες» από πρώτη άποψη κινήσεις του δολίου βλακός, ως καθοδηγούμενες από τους Αμερικανούς, με στόχο να πλήξουν εκ των ένδον το ευρώ.

Στη συνέχεια, άλλοι ερμήνευσαν τις κινήσεις του ΓΑΠ για δημοψήφισμα ως κινήσεις συμφωνημένες με τους Γερμανούς, οι οποίοι, από την αρχή της κρίσης, έχουν βαλθεί να οδηγήσουν την Ελλάδα στην έξοδο από την ευρωζώνη. Το σίγουρο είναι πως είτε από λόγους πρακτορικής δολιότητας, είτε βλακείας, ή και τα δύο μαζί –όπερ και το πιθανότερο– ο ΓΑΠ δημιούργησε τις συνθήκες για μια μείζονα κρίση της Ελλάδας, του ευρώ και της παραμονής της Ελλάδας στη ζώνη του ευρώ.

Όπως έχουμε τονίσει αναρίθμητες φορές, η ένταξη της Ελλάδας στη ζώνη του ευρώ υπήρξε μια καταστροφική επιλογή του Σημίτη και της εκσυγχρονιστικής παρέας του, με αρνητικές συνέπειες για την παραγωγή και την αυτονομία της χώρας. Μέσω του φθηνού χρήματος, προκάλεσε μια αυξανόμενη υπερχρέωση των νοικοκυριών, των επιχειρήσεων και του ελληνικού κράτους, με παράλληλη εκτίναξη των τιμών προς τα πάνω και την ολοκλήρωση της παραγωγικής αποσάθρωσης της ελληνικής οικονομίας. Ωστόσο, η έξοδος από αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει μια επιλογή της ελληνικής οικονομίας στις συνθήκες της σαρωτικής κρίσης που βιώνουμε, διότι θα ολοκλήρωνε την καταστροφή της, ενώ αντίθετα θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί σε συνθήκες όπου την απόφαση θα μπορεί να την πάρει μια αυτεξούσια και ισχυρή ελληνική κυβέρνηση. Διαφορετικά, θα προκληθεί ένα κρισιακό ντόμινο με συνέπειες όχι μόνο κοινωνικές και οικονομικές, αλλά κατ' εξοχήν γεωπολιτικές και εθνικές, με τη μεταβολή της Ελλάδας σε έναν διεθνή παρία, εύκολο θύμα για τον караδοκούντα νεοθωμανικό επεκτατισμό.

Αυτός είναι ο λόγος που, παρότι δεν θεωρούμε την Ελλάδα οργανικό μέλος μιας δυτικόστροφης

Ευρώπης, πιστεύουμε ότι είναι απολύτως εσφαλμένη σήμερα η υποστήριξη και προπαγάνδισή της εξόδου της χώρας από το ευρώ. Εξάλλου, πώς είναι δυνατόν να επιθυμούν το ίδιο και οι χειρότεροι εχθροί μας, οι Γερμανοί, και αυτό να αποτελεί μια θετική επιλογή; Και μπορεί η έκθεση της Εθνικής Τράπεζας, που δημοσιοποιήθηκε στις 29 Μαΐου, για τις επιπτώσεις μιας εξόδου από το ευρώ σε συνθήκες ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας, να έχει και μία τρομοκρατική προεκλογική στόχευση, ωστόσο οι διαπιστώσεις της δεν απέχουν πολύ από την πραγματικότητα:

Μέσω της υποτίμησης, το ονομαστικό ΑΕΠ θα περιοριζόταν κατά 55% και το πραγματικό κατά 22%, ενώ ο πληθωρισμός και η έλλειψη πρώτων υλών θα γονάτιζαν την πραγματική οικονομία. Βέβαια η Εθνική Τράπεζα δεν αναφέρεται καθόλου στις θετικές συνέπειες μιας εξόδου, αλλά αυτές θα εμφανίζονταν μόνο μετά από ορισμένα χρόνια, ενώ στο μεταξύ η χώρα θα γινόταν έρμαιο μιας τεράστιας κρίσης, χωρίς έναν λαό έτοιμο να αναλάβει τις συνέπειές της.

Νομίζουμε πως, από τις στήλες αυτού του περιοδικού, τις ομιλίες, τα κείμενά μας, έχουμε αναφερθεί πάμπολλες φορές σ' αυτό το ζήτημα και καθόλου τυχαία δεν έχει υπάρξει ικανοποιητική και συνεκτική απάντηση στα επιχειρήματά μας. Διευκρινίζουμε λοιπόν: εμείς υποστηρίζουμε την παραμονή μας σήμερα στο ευρώ, όχι από αγάπη ή από ταύτιση με το «ευρωπαϊκό όραμα», αλλά από συμφέρον και εξ ανάγκης. Όσο δεν υπάρχει ένας ισχυρός ανατολικοευρωπαϊκός πόλος, μαζί με τη Ρωσία, και όσο δεν έχει συγκροτηθεί μια συμμαχία των βαλκανικών λαών, είμαστε υποχρεωμένοι, για να αποκρούσουμε την πίεση από την Τουρκία και τα ανατολικά μας, να συμμαχούμε με τη Δύση, παρ' όλο που γνωρίζουμε ότι δεν είμαστε «Δύση».

Ωστόσο, το Κόμμα της Δραχμής δεν περιλαμβάνει μόνο ή κυρίως όσους από ιδεολογικό στραβισμό επιμένουν στην αποχώρηση από τη ζώνη του ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση –ΚΚΕ, αριστεριστές, συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ, ΕΠΑΜ, κ.ά.–, αλλά και όσους έχουν συμφέρον οικονομικό και πολιτικό στην παραπέρα φτωχοποίηση και διάλυση της ελληνικής κοινωνίας. Μιλήσαμε στην αρχή για τις περιέργες ή πιθανές διασυνδέσεις με την αμερικανική ή γερμανική πρεσβεία –κυρίως τη δεύτερη– που έχουν οδηγήσει στις προτάσεις περί δημοψηφίσματος είτε από τον ΓΑΠ, είτε από τη Μέρκελ.

Υπάρχουν όμως κι άλλοι παράγοντες που παίζουν με το «Κόμμα της Δραχμής»: Μεγαλοδημοσιογράφοι, μπατιρημένοι επιχειρηματίες, πληρωμένοι πολιτικοί παντός καιρού, και άλλοι, όλη αυτή την περίοδο, φλερτάρουν ανοιχτά με την ιδέα της επιστροφής στη δραχμή. Όλοι αυτοί είτε έχουν ένα σημαντικό απόθεμα σε ευρώ εκτός Ελλάδας, είτε έχουν χρέη που ελπίζουν να σβηστούν στο χάος που θα ακολουθήσει, είτε πληρώνονται ανοιχτά από ξένα κέντρα και επιχειρηματίες, είτε, στην καλύτερη περίπτωση, αποτελούν απλώς χρήσιμους ηλίθιους. Πάντως, όλοι μαζί συμβάλλουν και συμμετέχουν, με επαναστατικές και αντιμνημονιακές κορώνες, σε αυτό το εγχείρημα. Γι' αυτό θα δούμε κανάλια και ραδιοφωνικούς σταθμούς να ποντάρουν ανοιχτά σε «προσωπικότητες» ανασυρμένες από την αφάνεια, να τους υπερπροβάλλουν, σε βαθμό κακουργήματος, κάποτε ακόμα και όταν έχει εξαντληθεί ο ρόλος τους, και να τους εξαφανίζουν με τον ίδιο τρόπο που τους ανέβασαν στα ύψη. Και βλέπουμε αυτό το γαϊτανάκι να συνεχίζεται από άλλα κανάλια, άλλα ραδιόφωνα, άλλα λαθρόβια έντυπα και άλλους πρωταγωνιστές. Το βέβαιο είναι πως υπάρχουν κόμματα, καθώς και «προσωπικότητες», που εμφανίζονται ως αντιμνημονιακές και είναι συνδεδεμένες άμεσα και υπόγεια με αυτά τα συμφέροντα.

Μόνο έτσι μπορεί να εξηγηθεί το ακραίο αντιμνημονιακό μένος γνωστών φιλελεύθερων, νεοφιλελεύθερων και γιάπηδων της δημοσιογραφίας, οι οποίοι αίφνης εμφανίζονται να εισηγούνται τις πλέον ριζοσπαστικές επιλογές.

Πώς μπορεί να εξηγηθεί το γεγονός ότι πολιτικοί που συνέπλεαν με τον Μητσοτάκη και την Μπακογιάννη, μεταβλήθηκαν στους πιο «αδιάλλακτους» εχθρούς του μνημονίου;

Ποια επαναστατική μύγα τοίμπησε γνωστούς ΚΥΠίτες και γιάπηδες δημοσιογράφους-

επιχειρηματίες να συμπλέουν σε μια κοινή λυσσαλέα επίθεση ενάντια στους «μνημονιακούς», όταν η θέση τους επί δεκαετίες υπήρξε από την απέναντι πλευρά; Πώς μπορεί να εξηγηθεί η στάση του ίδιου του αρχέτυπου του αυριανισμού;

Ένας λαός απόλυτα συγχυσμένος, συντετριμμένος από μια απρόκλητη και δολοφονική επίθεση στον τρόπο και το επίπεδο ζωής του, ριγμένος στην ανέχεια, το αδιέξοδο, διαβουκολείται ανενδοίαστα από μια συμμορία οργανωμένων μαφιών και συμφερόντων, που θέλουν να κερδίσουν οικονομικά και πολιτικά από την ολοκληρωτική εξόντωσή του. Και, δυστυχώς, όλοι αυτοί οι αετονύχηδες έχουν απέναντί τους εκείνους που από συμφέρον και ανικανότητα μάς οδήγησαν στη σημερινή κρίση, καθώς και άλλους, που κρίνουν πως είναι η ευκαιρία να γίνουν χαλίφης στη θέση του χαλίφη, αγνοώντας τα διακυβεύματα της σαρωτικότερης κρίσης που γνώρισε ο σύγχρονος ελληνισμός. Το δυστύχημα είναι πως, σε μια πλειοδοσία επαναστατικής «συνέπειας», το αντιμνημονιακό κίνημα αδυνατεί να ξεχωρίσει τους φίλους και τους εχθρούς του, τους πράκτορες και τους αφελείς, και να διαμορφώσει μια πολιτική πρόταση η οποία να εμμένει τόσο στο αντιμνημονιακό μήνυμα των πλατειών, όσο και στη νηφάλια στρατηγική αποτίμηση της κατάστασης.

Γνωρίζουμε ότι κάτι τέτοιο είναι εξαιρετικά δύσκολο. Μοιάζει με τετραγωνισμό του κύκλου. Όμως δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά αυτή η πορεία πάνω σ' ένα τεντωμένο σκοινί, όπου από τη μια πλευρά βρίσκεται η ενσωμάτωση και η υποταγή και από την άλλη πλευρά η περιθωριοποίηση και ... εκ νέου η υποταγή.

31.05.2012

Πηγή: [Αρδην](#)